

JEŽ

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Zagovoril se je.

Gospa: „Ti, našo hišino bom morala odpustiti. Tu pogrešam veliko svojega perila in mislim, da je bila ona tako predrzna, da je nosila v moji odsotnosti moje srajce.“

Gospod: „Ne verjamem! Saj bi moral to vendar — jaz opaziti!“

Večna kazen.

Stopil sem pred božji prestol,
da pravično sodbo čujem,
sprejem kazen in plačilo
za dejanja med življenjem.
Čuj, kaj bog mi je naložil!
„Pojdi v vice in pokoro
delaj, dok bo rod slovenski
zadobil pravice svoje.“
„Vklonim glavo pred obsodbo.
Zdaj spoznam, da velik grešnik
biti moral sem na zemlji,
ker na moje šibke rame
naložil si — večno kazen.“

Rene.

Izreki.

Kogar zanimam jaz, ta zanima mene.

Riba plava prvič v vodi, drugič v olju, tretjič v vinu. Človek plava tudi v svojem življenju prvič v sentimentalnosti, drugič v materijalizmu, tretjič v resignaciji.

F. P.

Draginja.

Gospodinja: „Kilo teletine bi rada.“

Mesar: „Stane en goldinar.“

Gospodinja: „Kaj en goldinar?“

Mesar: „Da, a brez kosti stane 1 goldinar in 20 novcev.“

Gospodinja (vsa obupana): „Koliko pa stane brez mesa?“

F. P.

FIGURANT.

(Urbanjakov.)

Otvorili so novo gostilno z velikanskimi okni in lepo je bilo gledati z ulice skozi okna v njene notranje prostore. Velika zrcala, mnogo luči, cele vrste lepo belo pregrnjenih miz si zapazil, a malo gostov. Vse to se ti je zdelo kakor blesteč program nove politične stranke brez somišljenikov. Svet je konservativen, posebno pa kar se političnih strank in gostilen tiče. Le tuintam preizkusi kak drznež svojo srečo z novo napravo. Med te se štejem tudi jaz, ne toliko kar se tiče strank, ker ima človek hvala bogu že z jedno stranko dovolj, pač pa kar se tiče gostiln. In tako sem vstopil v ono novo restavracijo pozno zvečer.

„Dober večer!“ rečem, a prestrašim se takoj svojega glasu. Šment, da imam tako močen glas! Trije postreščki planejo name, reveži so bili menda dela lačni. Je že tako pri človeku, če postopa ves dan.

Srečno so me izpulili iz mojega plašča, me oprostil čepice in dežnika ter nato odjadrali z mojimi naročbami. Jaz pa sem se oziral po lokalu ter prevdarjeval kam naj bi sedel. Mize so bile, izvzemši par gostov vse proste. Meni pa je družba všeč, zato sem slednjič prisedel k mizi ob oknu, kjer je že sedel nek bolj postaran gospod.

„Dovolile?“

„Izvolite.“

Dobil sem nato vino in večerjo. Še precej dobro je bilo oboje, mera poštena, porcija velika. Po večerji sem pričel razgovor z gospodom meni nasproti, ki je ves čas vrtel napol polno in detto prazno čašo pive med prsti. A najin razgovor se je pogosto prekinjeval, ni šlo in ni šlo naprej. Slednjič se me poloti dolgčas in zato rečem:

„Grozno samotno je v tej gostilni.“

„Neznosno,“ pritrđi on.

„Če pojde tako dalje, bo krčmar faliral.“

„Prav gotovo.“

„To je pač pravi tempelj dolgočasje.“

„In še kakšen. Jaz vsaj umiram samega zdehanja.“

„Veste kaj! Ker naju je že usoda privedla skupaj, pa plačajva in pojdiva skupno v kavarno, da se znebiva te muke,“ rekši vstanem.

On pa se mrzlo nasmehne ter reče:

„Dobro srečo vam voščim, a z vami ne morem iti, vsaj dve uri še ne.“

„Čakate koga?“

„Ne, nobenega.“

„Potem res ne vem . . . morda vam jaz . . .“

„Oj ne, ne! Vaša družba bi mi bila izvanredno častna, a iz krčme ne smem, ker — sem najet za ves dan, da figuriram pri oknu ter markiram gosta.“

Siromak dede.

„Mama!“ je vzkliknila hčerka, ki je prevračala razne stvari po pisalni mizi umrlega deda, „kaj bo kaj bo, dedek so umrli, pa so pozabili naočnike tukaj, brez naočnikov pa ničesar ne vidijo.“

Vedno isti.

Profesor (ženi, ko ga ravno zmerja, ker je prišel prepozno domu): „Ali moja ljuba, prosim te govori vsaj pravilno, jaz te ne morem več poslušati, govori ali čisto slovenščino, ali pa bodi tiho.“

Opravičen ponos.

A: „Zakaj pa nosi Boštjan nos tako po konci?“

B: „Pri zdravniku je bil in ta je konstatiral, da je popolnoma pri zdravi pameti.“

Pri sodniku.

Tožnik: „Moj kolega me je imenoval osla.“

Sodnik: „In zato ga vi tožite, kar odpustite mu to in živita še dalje lepo kot kolega v slogi.“

Po poroki.

Nevesta (nežno): „Tako moj ljubi, sedaj sva pa zvezana za celo življenje.“

Ženin: „Da, saj sem si ravnokar naredil vozec v žepni robec, da ne bom pozabil.“

Vedno isti.

Soproga (pokaže svojemu možu ljubavno pismo, ki ga je našla pri svoji hčerki): „Kaj praviš ti k temu, kaj ni to nesramno?“

Soprog: „Na vsak način, v teh par vrsticah deset glavnih napak.“

Nasprotsvo.

Soseda najboljša sva	Potrebujem kakšensvet
jaz si in krčmar,	da mi ga krčmar,
da se prav razumeva,	in da bodem njegov zet,
to je nama mar.	tudi mu je mar!“

Kadar zmanjka novcev mi	Venem le nasprotna sva
reče brž krčmar:	jaz si in krčmar:
„Pijnakredo! Plačaš mi	raznolično gledava
kadar ti bo mar!“	kupice vsikdar.

Polna čaša me mrzi,
brž izpraznim jo,
prazna sosedu mrzi,
brž napolni jo!

S. K. J.

Čemu so oči.

Mati (šestletni hčerki): „Milka, ali veš čemu so usta?“

Milka: „Zato, da ž njimi jemo.“

„In čemu so oči?“

„Zato, da spimo.“

Čestitka.

Šestletni Peterček pride s svojim leto mlajšim bratcem dedu za god čestitat in izvrši svojo nalogo takole: „Ljubi ded, midva vam želiva za god vse dobro in mati so rekli, če nama daste vsakemu po jeden srebrn goldinar, naj ga močno poveževa v ruto, da ga ne izgubiva po poti!“

Lagati ne smeš.

Mati: „Veš Jožek, kadar te gospod učitelj kaj vprašajo, ne smeš jim lagati, ako česa ne veš, reci: ne vem.“

Jožek: „O mama, saj pravim vselej kadar me vprašajo: „Ne vem!““

Ni čudo.

Doktor: „Cast mi je, gospod profesor, predstaviti vam najstarejšega moža v našem mestu, sedaj šteje ravno 98 let in je po obrtu dimnikar.“

Profesor: „Ni čuda, zakaj prekajeno meso se vedno delj časa drži, kakor sveže.“

Iz krčme.

Gost: „Vaš pes je pa res nadležen, že nekoli-kokrat sem ga spodil, pa se še vedno suče okoli mene.“

Krčmar: „Ni nadležen ne, le pameten je tako, dobro ve, da imate vi tisti krožnik, s katerega on je.“

Slab čuvaj.

„No, Tomaž, ali ste zadovoljni z novim poljskim čuvajem?“

„Pojdi, pojdi nič boljši ni, kakor prejšnji, ves krompir nam bodo črvi požrti.“

Tudi nekaj.

Leta in leta sem se trapil v svoji mladosti s starogrščino. Vendar enkrat mi je prišla prav!

Sedaj namreč vem, kaj pomenijo Hektor, Ahilej in druga taka imena, ki jih daje naš logar svojim psom.

V vojaški šoli.

Desetnik: „Novinec Komar! Povejte mi kaj je puškina cev?“

Komar: „Puškina cev je dolga luknja, okolo katere je železo vlito.“

Odrezal se je.

Oče Polhar si je bil kupil zlato uro in zlato verižico in je bil na oboje zelo ponosen.

Neko nedeljo stopa mogočno iz cerkve. Pred to pa je že stala gruča kmetičev. Eden izmed njih se hoče pošaliti z očetom Polharjem, zato ga porogljivo vpraša: „Oče Polhar, koliko pa je ura?“

„Za uboge je ura na zvoniku!“ odgovori Polhar, ki je bil zaduhal smodnik.

Neumni meščani.

Kmetič pride s Krasa v Trst, kjer zagleda nad neko vinsko trgovino napis v laškem jeziku: „Spacio vini,“ kar pomeni po naše „vinotoč.“

Začuden obstane kmet, potem se pa nasmehlja, in reče: „Ej, pa so meščani neumni ljudje! Tudi pri nas na Krasu pačimo vina, pa tega ne napišemo tako javno pred vsem svetom.“

Rene.

V društvu.

„Gospod, mi imamo sedem društvenih prostorov poleg velike dvorane. Popolnoma nepotrebno je, tedaj, da stopate po mojih kurjih očesih.“

F. P.

Dani se mu že.

„Kaj boš govoril ti o kulturi in literaturi! Stavim, da niti ne veš, kdo je bil Jurčič.“

„I kako ne; Jurčič je bil tisti, ki je spisal Zofko Kvedrovo.“

Rene.

Jaz kot Dijogen.

Dijogen, grški modrijan, prebival samo v sodu je, v njem je sedeval noč in dan, v njem skromen staral se. —

Dijogen bi jaz tudi bil, pa v praznem sodu ne! Dočim bi z dobrim vinom ga polnil, bi sedel — koj pred njim!

Silvester K. Jelenov.

Na ženitovanjskem potovanju.

„Vendar enkrat sama!“

Hudoben.

Znanec: „Torej cel sod vina vam je bil vkraden po noči.“

Vinski trgovec: „Da, toda sem dal že v časopis, da ga ne bo nobeden kupil.“

Znanec: „Kaj je bilo vino tako slabo?“

Ljubezen na prvi pogled.

B: Ali verujete vi na ljubezen prvi pogled?“

B: „Zakaj pa ne, toda samo popreje bi moral vedeti posameznosti glede dote.“

Strašna groznja.

Mihec je bil na dvorišču zelo razposajen. Hlapec, ki je bil slabe volje, pokaral ga je prav ostro ali ker nič ne pomaga zagrozi mu prav jezno: „Ako takoj ne boš miren, odtrgam ti glavo.“

Mihec se prestraši, hlapca široko pogleda in vpraša ves osupel: „Kaj ne, potem mi jo pa zopet nazaj posadiš.“

Zadrega.

B: „Glejte, glejte, tamle gospoda profesorja in njegovo gospo, kakšna sta danes.“

C: „Saj res, (oba se smejeta) v naglici sta zamenala svoji lasulji.“

Lahak pomoček.

Ona: „To je že grozno, kako je naša kuharica lena, tri ure najmanj rabi, da pospravi po kuhinji, kadar je pa prosta, takrat tako hiti, da pospravi vse v eni uri.“

On: Temu se lahko pomaga, pusti jo, da bo šla vsak dan ven, pa boš imela vedno vse hitro pospravljenno.“

Uljudnost.

Toraj tu ste sedaj gospod baron, doma smo se že bali, da se vam ni pripetila kakšna nesreča, ker je prišel konj pred pol ure sam domu.“

„O ne, brez skrbi. Poslal sem konja samo zato naprej, da me naznani.“

Samčevi ljubi.

Burja zunaj ostro brije,
sneg ob okno prasketa,
veter divje harmonije
na pihala vsa igra.

Burja bri in veter pihaj,
in ti sneg kupiči se!
mrz pa zunaj ostro dihaj:
samec vas preziram vse!

V topli sobi sam sedevam,
samec ljubim ljubi dve;
v družbi ženic dveh — samevam,
kajti nemi ste obe.

Pipa mi je prva ljuba,
dobrovoljen jo kadim,
in če je duhan izguba,
pa mi je dobiček — dim.

Čaša mi je ljuba druga,
vedno si jo rad polnim,
žalost mine mi in tuga,
kadar v roki jo držim.

Ti dve ljubi torej ljubim,
sicer sem pa pesimist
in če tretjo še zasnobim,
vendar ne bom — bigamist!

Silvester K. Jelenov.

Otočja kiepetayost.

„Kaj ne da izpiješ še jedno čašico kave?“ reče Marta sosedovemu Milku, ko je prišel k njej.

„Ne smem, mati so mi prepovedali.“

Marta: „No, kako pa so rekli mati?“

Milko: „Rekli so; ti ne smeš pri sosedu toliko pojesti, kakor ona pri nas.“

* * *

Vnuček: „Dedek, zatisni no vendar oči!“

Ded: „Zakaj pa, dragec moj?“

Vnuček: „Mati so rekli, da se preselimo potem vsi v tvojo hišo, kadar oči zatisneš.“

* * *

Sinček: „Oče, nate muho!“

Oče: „Kaj hočem z muho, dete?“

Sinček: „Napravite z nje drugo žival.“

Oče: „Dete, tega ne more nikdo storiti.“

Sinček: „O more, saj so zadnjič stric materi rekli, da vi iz muhe vedno slona naredite.“

* * *

Teta: Kako je pa materi, ali je še bolna.“

Anica: „Hvala za vprašanje, prav dobro.“

Teta: „Ali ti niso naročili nič drugega?“

Anica: „Naročili, pač: rekli so, naj vam rečem „Bog plati“, ako mi kaj podarite.“

V pristanu.

Stopi bližje mi oj ptujka,
dete črno in poredno,
stopi bližje in ne glej me
le oddaleč radovedno.

Le zaupaj plaha srna
zarjavelemu mornarja.
Mero vina mi prinesi
proti dobremu denarju.

Črno vino v čisti čaši,
dete to je duša moja!
Tresejo strasti se temne
v šibkem steklu brez pokoja.

Trči z mano južna cvetka,
saj ne vprašam te ljubezni;
ker za nežne smo besede
tam na morju prezelezni.

Strel iz broda! — Dekle zdravo!
Ti pod palme, jaz na morje,
jaz tja v gosto sivo meglo,
ti pod jasno pa obzorje!“

F. Plemič.

Kdo zadene iztegnjeno roko.

Zima je. Otroci se igrajo s snegom. Stric, poseben prijatelj otrok stopi mednje, postavi se pred skedenj in reče: „Otroci! Jaz bom držal tukaj stegnjeno roko, kdor jo zadene, dobi krajcar.“

Nacek (vesel): „Oh stric, za en krajcar vam namečem poln obraz snega.“

„Kdaj pa pri vas navadno obedujete?“ vpraša na tihem lakomen stric, ki bi rad obedoval, pri svojem bratu, svojega malega vnuka.“

„Tako, ko vi odidete, rekli so mati,“ mu odvrne nedolžni otrok.“

Čudna trava.

Mati: „Oj Jožek, glej kakšne hlače imaš! Ali si se že zopet valjal po travi?“

Jožek: „Valjal, valjal, toda po taki travi, ki jo je že krava pojedla.“

Zakonski junak.

„Vaš mož pa ves čas molči!“

„Saj pa tudi nima pravice govoriti!“

Spisal Silvester K. Jelenov.

V.

Tku sm pa jez, prmejš, de b s ta nar rajš sam sebnus udgriznu, k m taka prglauca dela. Unkat sm šou pu forštat in sm tku frdaman na nus telebnu, de sm več ket pu ure sojnus pu tleh iskou, k sm mislu, de sem ga zgubu. Šele, k sm pršou dam in sm se u špegu pugledu, sm vidu, de se me še na ksihte drži in de je sam mal urausan.

Tu je ena figa, kakršen sa gspudari dondons u Iblan. Nej gumestrat še tulk kundmahng vn da, se nubedn zajne na briga kokr de b nemu nč am na šlu. Sej men je nazadne use glih, moj nus se u že zacelu, ampak men se gumestrat smil, ke tulk gnarja za tist drsališe pud Tibuli vn zmeče in muska plačuje, lde se pa pu forštat drsaja in prekucujeja. A b na blu bi pametn, če tist bajar pud Tibuli kašnmo u štant da, de b mu kej not nesu, muska nej b pa raj na forštat špilala, b biu ldem saj bi kratek cajt, kedr b se pu tleh valal.

Pa tu še ni use, kar mam ud sojga nusa za puvedat. Letašn let ma moj nus že ena taka smola, de b se jest že zdavni ukul prnesu, če b mou jest taka smola, kokr ja ma moj nus. Nej en člouk pumisl: unkat sm šou pu noč mal naukul pugledat, kašna je Iblana u teme, kar naenkat m pride nasprut en moj prjatu in me naštenka iz ministram. K sm jest prec vedu, kam iz tem cika, de m prav za tu menister, ke nč na delam, kokr punavad ministri nč na delaja, me je ta štenkajne tku zjezu, de sm mu reku: „prjatu, ti s pa baraba, če sm jest ministr.“ Pa še nism dobr use izguvuru, m že prleti ena pu kumi zacelenem nos, de sm ukulnkul sebe vidu same repate zvezde in de sm pr tem na use ministre prec puzabu.

Tku hodja ldje iz mojmo nusam naukul, ke vnder nubenmo nč na przadene. Če jest iz nim putrpim, k mam več pravice du nega, kokr ta druh, b blu vnder prenaumn, de b moj nus kej tacga mouče dol pužeru, zatu u pa tud rihtar zdej presodu, a je moj nus zaslužu tak raunajne, al ne.

Pete je nosil pree seboj velik šop svežega, prijetno dišečega, nepokvarjenega in s slamo prav nič pomešanega sena. In seno je bilo lepo zelenkasto, katero bi je sivec z najboljšimi zelenošipastimi očali ne bil mogel videti lepšega. Nehote si je postavil bolj košato in razkoračeno, potegnil nekaj kubičnih decimetrov sape v se, napel rebro in vzravnal hrbet, češ za veliko kopo sena je treba velikega podstrešja. Ni veliko manjkalo, da ni sivec še celo poskočil. Privzdignil je zdaj levo zadnjo, zdaj desno prednjo, zdaj levo predno, zdaj zopet desno zadnjo nogo in da ni veselja poskočil, bila je kriva velika pozabljivost, katera se prerada loti sive starosti. Naš znanec je bil že dolgo pozabil, da zna on, da znajo konji sploh skakati. No — saj ima pa bodočnost itak veliko sovražnikov na svetu, kar je gotovo znamenje, da ni vredna piškavega oreha.

Da, da — kar se tiče spomina, bil je naš stari sivec res na slabem. Da bi bil imel kratko pamet, ne morem reči; nekaterim je bil celo preveč pameten. Tem nekaternikom — kadar je korakal odmerjenih korakov, počasi, zamišljeno gledal v tla, prav učenjaški, kakor bi štel pesek — zdel se je skoraj kakor pravi filozof, kar je gotovo živa posoda za najvišjo potencia na kubično mero izmerjene modrosti, oziroma pameti. Bil je torej le spomin, ki je že celo zapuščal našega znanca. Zapuščanje spomina si je kot nekako duševno bolezen nalezel že v svojih močnejših letih. Saj mu pa tudi ni bilo mnogo do spomina, kajti konjski spomini so v moderni literaturi tako brez veljave, da dozdej še nobenemu, še tako trdovratnemu literatu niti v sanjah ni prišlo na misel, izdati en zvezek konjskih memoar. In vendar bi bile te veliko zanimivejše, morebiti veliko zanimivejše, kakor so zanimive memoare marsikaterega političnega piskroveza.

Jedini sivčevi spomini razun nekaterih markantnejših so bili ti, da je pridno menjaval gospodarje in da so bili vsi odlični v pretepavanju. Nadalje so bili v sivčevi glavi živi še splošni spomini o zlomljenih kolesih, prevrženih in pohabljenih vozovih, obcestnih jarkih, pretesnih opravah, pri podkovanju nerodnih kovačih, blatnih in slabo ali pa preveč posutih cestah in enakih zadevah. —

Konjar Pete je položil obilni šop sena v jasli in in ga je še celo razrahljal z roko, česar ni bil dozdej storil še nikdar. Potem se je obrnil h konju, pogledal ga je prav dobrovoljno in ga pogladil po medlih rebrih, katerih pa zbog svoje hrapave dlani in okornih prstov itak ni otipal mnogo, ali vsaj toliko ne, kolikor bi jih bil otipal človek bolj rahločutnega kroja. Ko ga je pogladil po vratu, razveselilo se je radi tega nenavadnega dogodka bedni mrhi srce tako, da je v tisti blaženi minuti utripalo za cela dva udarca več, kakor v drugih minutah.

Ta Petetova dobrovoljnost je bila res nekaj izvanrednega. Sivec je bil tako iznenaden, da si sploh

ni jemal časa pomisliti, kje bi naj iskal vzroke Petetove naklonjenosti, ki je bila tega dne tako intenzivna, da je prišel starček čveteronožec k temu duhovitemu vzletu, da si je v konjski butici izosnoval premodri stavek: „Če se Pete obnaša že zunanje tako, tedaj misli tudi notranje dobro s teboj!“ Stara reva je bila vsled tega spoznanja tako ginjena, da je položila starem hlapcu koščeno in le s kožo prevlečeno glavo na ramo in iz globoke ginjenosti potočila po Petetovi oguljeni suknji nekaj solz.

Kakor je bilo videti uplivalo so solze tudi na Peteta tako segajoče do srca, da si je popravil ščetinaste brke zdaj na levi strani, kjer jih je štel za pičlo številce več, zdaj na desni strani, odprl svoja usta in izpregovoril nekaj besed. Ker Pete sploh ni rad govoril in je bil v tej zadevi res posebnej, naj vsled zgodovinske važnosti navedem njegove besede ravno tako, kakor jih je izgovoril. Rekel pa je:

„Stara mrha, ubogo kljuse! Res se je že mnogo konjev poslovilo od mene na način, kateri ne trpi ugovora in za katerega je prva in zadnja, najnižja in najvišja inštanca le konjederec in priznati moram, da je marsikateri izmed tvojih prednikov bil ob času zavratne afere mogoče ali celo gotovo več vreden kot ti, vendar obhajam ravno pri tebi kot star konjar prvičkrat tisti sloves, ki mi prinaša korist. Tebe ne bode jemal konjederec za negativno ceno, to se pravi pod nič, ampak izkušen konjski mesar, katerega je mila usoda pripeljala v naše mestece. Noben človeški duh bi te sicer ne maral, ali vsaj mnogo ne maral, in glej — zdaj mi pa bodeš s svojimi zadnjimi koraki, ki jih bodeš delal po tem svetu, služil najlepše denarce, katere je še kedaj prav nepotrebnim potom kovala naša slavna vlada. Storit bodeš res moral smrt — tudi jaz jo bodem še spoznal — a bodi potolažen, kajti tvoja smrt bode častna. Kakor junak jí boš lahko zrl v obraz, seveda le z enim očesom, kar pa nič ne de. A po smrti bodeš žel tako mnogostransko priznanje, kakršnega še dozdej ni žel noben konj v naši okolici. Dva dni imaš še časa, sivec, da si uredi tvoj novi gospodar svojo mesnico. Jej ta dneva kolikor moreš — saj ne bode nikomur na škodo — in bodi zadovoljen s svojo usodo!“

Ravno tako je govoril Pete! Sivec si ni radi dolgih stavkov, katerih ni bil vajen ne iz ust drugih voznikov, še manj pa iz Petetovih, delal sivejše dlake, kakor je tako že itak imel. Zadovoljil se je, ako je le površno razumel, da bode še dva dni stal na tem svetu in da bode lahko te dva dni jedel, kolikor bode mogel. Ker je nosil v sebi le neko, kakor bi lahko rekel, izstradano prepričanje in ker ga je hotel gospodar nakrat z dobro in preobilno krmo spraviti k drugemu in boljšemu prepričanju, ni čudo, ako je že v prihodnjih minutah postal egoist, samopašnej in si je mislil v prvi vrsti samo na trenotek, katerega je imel prilično rečeno le pred gobcem. Vžival je brez skrbi dalje in dalje, dokler mu ni po novodobnih vzorcih začel obstruirati in s vsled prenapolnjenosti upirati nakrat radikalno napihneni želodec. Legel je

torej sivec in zdaj v blagohotnem prebavljanju je šele začel presti svoje spomine, kakor jih ni predel nikdar preje in seveda tudi ne pozneje. Kot sivčeva zapuščina so te misli vredne, da jih navedem tukaj in mogoče je, da znajo zanimati tega ali onega. — — — —

* * *

Rodil sem se v kravjem hlevu in svoji materi se imam zahvaliti, da sem postal to, kar sem danes, namreč konj, kajti vsa ostala mladina, ki se je rodila v istem hlevu, bila je navidezno telečjega pokolenja. Brezskrbno sem skakal prve dni po hlevu in če sem prišel kateri kravi preblizu in mi je pokazala rogove, pokazal sem ji jaz kopita in tako so bili medsebojni računi po izreku: „Meni nič, tebi nič!“ vedno na čistem. Na takšen način — ker nisem nikomur nič dolžen ostal — razvil sem se že v prvi mladosti v poštenjaka. Seveda sem moral mnogokrat izkušati, kako lažnjiv je človeški izrek: „Poštenje velja!“ Kajti če me je brcnil ta ali oni konjar in sem mu s poštenjem vrnil milo za drago, potem sem se jih vsikdar nalezal tako, da mi je za nekaj časa minila vsa poskočnost. Večkrat so me prav trdno privezali k jaslim in gospodar ter hlapci so bili po meni, da že naposled nisem vedel, kateremu bi bil dal boljše izpričevalo o ročni izurjenosti. Na podlagi takšnih radikalnih sredstev bil sem res nekaj časa mirnejši, a moja neukrotljiva narava je vsikdar zopet silila na dan in tako sem na devet vasi okoli slovel kot divjak in pridno sem menjaval gospodarje. Vsak se me je rad iznebil prav kmalu in nobeden ni bil zadovoljen z menoj. Raditega pa me vest ni grizla nikdar, kajti kot poštenjak lahko rečem, da tudi jaz nisem bil z nobenim gospodarjem zadovoljen. Če sem pri enem gospodarju malokdaj prišel v dotiko z bičem, imel sem slabo krmo; če sem pri drugem imel dobre krme v obilici, bil je zopet tega zavrtanega mnenja, da sta konj in bič predmeta, ki si morata biti vedno v nekem takorekoč občutljivem medsebojnem razmerju; temu gospodarju moral sem voziti tako težka bremena, da sem skoraj slišal, kako mi škripljejo kosti, a oni zopet me je rabil za take nagle in mnogokrat vratomne dirkanje, da mi je vsled prevelikega napora silila sapa povesod na dan.

(Dalje prih.)

Otrok: „Mamica, ali so to tukaj na podobi tudi angelji, ki imajo samo glave in peruti?“

Mati: „Da, dete moje.“

Otrok (začuden): „Kako pa naredo ti angelji, kadar hočejo sestí?“

Izrek.

Ljubavna pisma se ne sme pisati, take stvari treba doživeti.

Rene.

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko.

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDĀ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši 'Kmetске posojilnice', nasproti gostilne pri 'Figovcu'.

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in polištevna pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.

Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Franciščanske) ulice 6.

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Ravnokar je došla najnovejša jesenska in zimska konfekcija oblek za gospode, dame, dečke in deklice, kakor tudi velika izber **kožuhovinastih kolijer** v vseh barvah najmodernejše oblike.

Vse po čudovito nizkih cenah.

Zlasti dober nakup za šolsko mladino.

Angleško skladišče oblek

O. Bernatović

Ljubljana, Mestni trg šte. 5.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje **DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.**

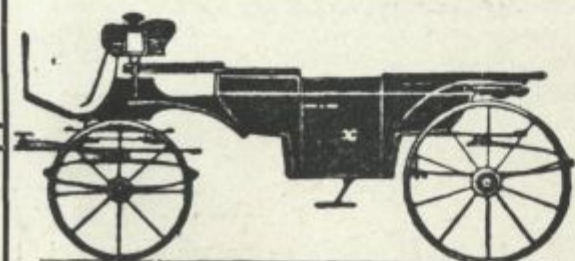

Poskusite

ie priporočite
≡ izdelke ≡

Vydrove tovarne hranil

v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.

Imam večjo zalogo **vozov vseh vrst**. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.